

Standaard:

Lachduiven

**Uitgegeven door:
Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers**

Inhoud:

Inhoud	2
Voorwoord	3
Algemene informatie	4
Kleurbenamingen	4
Erfelijkheid en vederstructuur	5
Algemeen	5
Doffer en duivin	5
Keelvlak	5
Zijdevederig	5
Pigmentreductie als gevolg van mutaties	5
Vererving van de mutaties	6
Fysieke standaard van de lachduif	6
Tekeningpatroon van de lachduif	7
Kleurstandaard	7
Wildkleur	8
Isabel wildkleur	8
Pastel wildkleur	8
Pastel isabel	8
Grijs	8
Pastel grijs	8
Grijsnek wildkleur	10
Phaeo wildkleur egaal	10
Phaeo wildkleur gezoomd	10
Pastel grijsnek	10
Pastel phaeo egaal	10
Pastel phaeo gezoomd	10
Witkop wildkleur	13
Witkop isabel	13
Witkop phaeo egaal	13
Witkop phaeo gezoomd	13
Kleurkop wildkleur	13
Kleurkop grijs	13
Ivoor	15
Ino-crème	15
Ino phaeo egaal	15
Ino phaeo gezoomd	15
Albino	15
Wit	15
Bont	17
Schimmel	17
(Schelp)kuif	17
Bijlage 1 Onderstaarttekening	18
Bijlage 2 ideaalbeeld phaeo gezoomd.	18
Bijlage 3 ideaalbeeld bont en getekend.	18

VOORWOORD

Tot 1984 is de lachduif een tijd lang niet gevraagd als TT-duif bij de NBvV. In 1983 is tijdens de Bondsshow te Breda door enkele lachduivenkwekers een pleidooi gehouden om de lachduiven weer gevraagd te krijgen. In het najaar van 1983 verscheen in Onze Vogels een artikel waarbij enkele kleurslagen prachtig in kleur werden afgebeeld. Te zien waren de wildvorm (wildvorm perzikkop), de roodbruine perzikkop, isabel, de bonte, de witte zwartoog en de gefriseerde (zijdeveer). De argumenten om de lachduif niet te vragen bleken niet steekhoudend te zijn en na de zomer van 1984 stonden de lachduiven weer in het vraagprogramma van de NBvV. Dat ze ook als TT-vogel werden gezien kon niet worden gezegd. Pas eind jaren tachtig werden de lachduiven wat meer gezien als echte TT-vogels. De kwekers van lachduiven kwamen echter vaak voor verrassingen te staan omdat het ontbreken van keurrichtlijnen of standardeisen van de lachduiven grote verschillen te zien gaven. In 1990 is door de TC begonnen met het opstellen van standardeisen. De kleuomschrijvingen gaven soms echter problemen omdat in enkele gevallen niet duidelijk was of we te maken hadden met splitkenmerken, mutatie-eigenschappen of bastaarden. Helaas was er over het domesticatieproces van de lachduif veel onduidelijk. Op dit moment is ook nog steeds niet duidelijk waar de lachduif van afstamt en/of hij is ontstaan uit bastaarden van verschillende soorten. Als mogelijke voorouders worden genoemd de Afrikaanse tortel (*Streptopelia rosegrisa*) of de Turkse tortel (*Streptopelia d. decaocto*). De lachduif wordt soms aangegeven als *Streptopelia decaocto alba*, waarmee de verwantschap met de Turkse tortel duidelijk is gemaakt. Maar ook de benaming *Streptopelia risoria* wordt wel gebruikt, dit ondanks dat de lachduif niet in het wild voorkomt. Het lijkt ons echter beter dat de lachduif de benaming *Streptopelia domestica* zou krijgen, waarmee aangegeven wordt dat het een gedomesticeerde soort is van het geslacht *Streptopelia*. Zoiets dergelijks is ook gedaan bij de Japanse meeuwen. Ook de Japanse meeuw komt niet voor in de natuur en naar de verwantschap met de in het wild voorkomende bronzemannen is alleen maar te gissen. Met al deze onduidelijkheid was het niet eenvoudig om een keus te maken, ook al omdat de lachduif bij herhaling gebastardeerd werd met de Turkse tortel. De standaard die nu is ontstaan is een ideaalbeeld dat verkregen is aan de hand van het materiaal dat op dit moment voorhanden is en waarvan de TC denkt de ontwikkeling in goede banen te kunnen leiden. Deze standaardomschrijvingen wijken daarom duidelijk af van de kenmerken van de lachduif c.q. Oost-Indische duifje zoals onze grootouders die hebben gekend.

Zomer 1992

TC Tropische vogels etc.

Omdat de lachduif zich in een toenemende populariteit mag verheugen en omdat enkele gespecialiseerde lachduiven-kwekers een wat andere mening hebben over bepaalde kleurslagen en hun benamingen is een discussie aangegaan met deze kwekers. Deze discussie heeft geleid tot een aanpassing en aanvulling van de oude standaard Lachduiven. Voor de inbreng van de heren A.J. Pijffers te Rijssen en H.J. van Grouw te Steenwijk zijn wij hen zeer dankbaar.

Herzien Zomer 1997.

Het bestuur van de Keurmeestervereniging Tropische vogels en Parkieten.

VOORWOORD 2006

In de periode 1997 – 2006 is de kweek met de lachduif verder geëvolueerd. Op de tentoonstellingen worden meer en meer grijsnek exemplaren aangetroffen, zowel in wildvorm als in combinatie met de pastelmutatie. Deze kleurslagen zijn dan ook in deze standaard opgenomen. Daarnaast was al in 2001 een aanvulling op de standaard aangebracht. Het betreft de combinatie van de phaeomutatie met de ino-crème mutatie. De kleurslagen ino phaeo egaal en ino phaeo gezoomd werden toen beschreven en zijn opgenomen in deze volledig herziene uitgave.

Momenteel zijn ontwikkelingen gaande betreffende een kuifmutatie een omschrijving van deze vorm is opgenomen en moet worden gezien als eerste aanwijzing die in de loop van de tijd zeker nog verder zal ontwikkelen. Ook zijn ontwikkelingen gaande betreffende een schimmelmutatie een omschrijving van deze vorm is opgenomen en moet eveneens worden gezien als eerste aanwijzing die in de loop van de tijd zeker nog verder zal ontwikkelen. Het ontstaan van een donkere (grijze) grondkleur in de phaeo mutatie en een roodoog pastel geeft op dit moment echter nog onvoldoende houvast om tot een beschrijving over te gaan.

Tenslotte is besloten ook de standaard Lachduiven om te zetten in de tabelvorm, die inmiddels in meerdere standardeisen is gebruikt en het voor de kwekers en liefhebbers mogelijk maakt om op een simpele wijze kleurslagen te vergelijken.

Wanneer u als kweker en/of als keurmeester een nieuwe mutatie of nieuwe mutatiecombinatie ontdekt, verdient het aanbeveling dit te melden bij het bestuur van de KMV Tropische vogels en Parkieten van de NBvV, zodat mogelijk deze nieuwe ontwikkeling opgenomen kan worden in de standaard.

Nijmegen december 2006.

Het bestuur van de keurmeestervereniging Tropische Vogels en Parkieten.

De tamme Lachduif, (*Streptopelia roseogrisea domestica*)

ALGEMENE INFORMATIE

De tamme lachduif stamt af van de Afrikaanse lachduif (*Streptopelia roseogrisea*) die zijn leefgebied heeft in Noord Afrika, het zuiden van de Sahara en westelijk-centraal en zuidwestelijk Arabië. De Afrikaanse lachduif is zeer nauw verwant met de Turkse tortelduif (*Streptopelia decaocto*) maar toch heeft deze laatste soort geen enkele rol gespeeld in de domesticatie van de tamme lachduif. De domesticatie van de lachduif is in Europa al voor de 17^e eeuw begonnen terwijl de Turkse tortel voor 1900 in Europa een onbekende vogel was.

Ook is de Turkse tortel niet betrokken geweest bij de ontwikkeling van bepaalde kleurslagen in de tamme lachduif. De veronderstelling dat de paarse gloed op kop en borst bij sommige kleurslagen afkomstig is van de Turkse tortel is dan ook onjuist. Deze kleur is bij de wilde vorm van de lachduif ook aanwezig en hier is zelfs zijn wetenschappelijke soortnaam aan ontleend. Het Latijnse woord *roseus* betekent rozig of rooskleurig. Ook *griseus* is een Latijns woord en betekent grijs. *Roseogrisea* heeft dus betrekking op de (kop)kleur van de Afrikaanse lachduif. Niet de bleek bruine kleur van het bekende 'Oost-Indische duifje' maar de zogenaamde Perzikkop wildvorm is de wildkleur van de lachduif. Oost-Indische tortelduif is een volksnaam voor de gedomesticeerde lachduif en het is dus geen andere soort. Deze naam is ontstaan nadat zeevaarders van de Verenigde Oost-Indische Compagnie deze duifjes van hun reizen meebrachten. De meeste van deze duifjes hadden een bleek bruine kleur maar dit was de eerste kleurmutatie van de lachduif die echter door zijn lange aanwezigheid de illusie heeft gewekt dat het om een oorspronkelijke kleur zou gaan. De toevoeging perzikkop is gebaseerd op de eerder genoemde paarse kop- en borstkleur en suggereert dat het een mutatie betreft. Dat is dus niet het geval want deze kleur komt volledig overeen met de kleur van de Afrikaanse lachduif.

Uit bovenstaande blijkt dat het logisch is om deze toevoeging te laten vervallen. Dit betekent dat de Perzikkop wildvorm in het vervolg Wildkleur gaat heten. De andere kleur noemen wij nu Pastel en dit is samen met Crème-ino een van de oudste mutaties.

Op dit moment zijn er wereldwijd een dertiental kleurmutaties bekend bij de lachduif die in combinatie vele tientallen kleuren opleveren. Het blijkt dat de meeste kleurmutaties ook in Nederland aanwezig zijn zodat een rijk scala aan kleuren mogelijk is. Van de in deze standaard opgenomen kleuren is via (vererving) onderzoek vastgesteld dat het daadwerkelijk mutaties en fokzuivere combinaties betreft. Naast de kleurmutaties zijn er ook enkele bevederingmutaties bekend waarvan alleen Zijdevederig in Nederland aanwezig is.

Omdat de tamme lachduif geen aparte soort is maar de gedomesticeerde vorm van de Afrikaanse lachduif is zijn wetenschappelijke benaming dus dezelfde als voor de Afrikaanse lachduif met echter wel een toevoeging die verwijst naar de domesticatie. Officieel heet de tamme lachduif *Streptopelia roseogrisea domestica*. Veel vaker wordt de toevoeging *risoria* gebruikt die betrekking heeft op het 'lachen' van de soort waardoor zijn naam *Streptopelia roseogrisea risoria* luidt. In de meeste literatuur wordt hij kortweg met *Streptopelia risoria* aangeduid

In deze standaard zijn voorlopig 26 kleurslagen bij de lachduif opgenomen. Het aantal kleuren bij de lachduif is aanmerkelijk groter dan het aantal mutaties, en zal nog groter gaan worden. De oorzaak hiervoor is dat de meeste kleuren combinaties zijn van twee (enkelvoudige) mutaties. Naast de hier genoemde kleuren zijn er (in Nederland) meer kleurslagen bekend bij de lachduif. Een belangrijke reden dat deze niet in de standaard zijn opgenomen is het feit dat bepaalde combinaties sterke gelijkenissen vertonen met elkaar of met een bepaalde mutatie. Een voorbeeld hiervan is de Ino-crème en de Isabel ivoor.

Sporadisch treden (ook) bij de lachduif mozaïeken op. Dit zijn duiven waarbij tijdens de samensmelting van eicel en zaadcel een storing is opgetreden. De kleur van de bevedering is bij elke mozaïek verschillend en vaak komen recessieve en dominante factoren naast elkaar op dezelfde vogel tot uiting. Elke mozaïekduif is uniek en zijn uiterlijk vererft niet verder. Om die reden kunnen zij niet gestandaardiseerd worden.

Een andere reden is dat van bepaalde kleuren de vererving en dus de fokzuiverheid nog niet vast staat.

Onderstaande lijst geeft de opgenomen kleurslagen weer. In bepaalde gevallen gaat het om kleuren die in de oude standaard ook genoemd werden, in andere gevallen gaat het om een nieuwe kleur. Voor de duidelijkheid zal de benaming uit de oude standaard (van 1992) genoemd worden.

Kleurslagen van de lachduif.

Nieuwe naam:	Oude naam:
Wildkleur	Perzikkop wildvorm
Isabel wildkleur	Perzikkop roodbruin met zwarte halsband
Pastel wildkleur	Wildvorm
Pastel isabel	Isabel
Grijs	-
Pastel grijs	-
Grijsnek wildkleur	-
Phaeo wildkleur egaal	Perzikkop roodbruin met witte halsband
Phaeo wildkleur gezoomd	Perzikkop phaeo
Pastel grijsnek	-
Pastel phaeo egaal	Roodbruin
Pastel phaeo gezoomd	Phaeo

Nieuwe naam:	Oude naam:
Witkop wildkleur	-
Witkop isabel	-
Witkop phaeo egaal	Witkop roodbruin
Witkop phaeo gezoomd	Witkop phaeo
Kleurkop wildkleur	-
Kleurkop grijs	-
Ivoor	Ivoor
Ino-crème	Crème-ino
Ino phaeo egaal	-
Ino phaeo gezoomd	-
Albino	-
Schimmel	-
Wit	Wit
Bont	Bont
Kuif	-

ERFELIJKHEID EN VEERSTRUCTUUR

Algemeen:

De pigmenten die de (veer)kleur bij de lachduif bepalen zijn **melaninen**. Melanine zijn te onderscheiden in **eumelanine** (zwartbruin pigment) en **phaeomelanine** (roodbruin pigment) en beide vormen komen voor in het verenkleed van de lachduif. Het overgrote deel van het eumelanine manifesteert zich als zwart/grijs. Slechts een zeer klein gedeelte is als bruin aanwezig. Zowel het eu- als het phaeo-melanine hebben de zelfde oorsprong en hun vormingsprocessen lopen ten dele gelijk.

De verdeling van eu- en phaeomelanine in de bevedering is bij de lachduif niet overal gelijk. In de bovendelen; de rug, schouders, stuit, staart- en vleugeldekveren, zijn beide pigmenten vertegenwoordigd. Het eumelanine is gelijkmatig over elke veer verdeeld maar opmerkelijk is dat het phaeomelanine in deze delen zich voornamelijk aan de randen en toppen van de veren bevindt. Deze omzoming is het sterkst op de schouders, stuit, staartdekveren en de grootste vleugeldekveren. Ook in de onderdelen; de kop, borst, buik en onderstaartdekveren, zijn zowel het eumelanine als het phaeomelanine aanwezig. Vooral op kop en borst is de verhouding van beide pigmenten gelijk, maar in de buikbevedering en onderstaartdekveren is het phaeomelanine vrijwel verdwenen. Opgemerkt dient te worden dat de lachduif een duidelijk lichtere keelvlek heeft waarin beide pigmenten nauwelijks waarneembaar zijn.

De lachduif bezit geen veervelden waarin alleen phaeomelanine voorkomt maar wel veervelden met alleen eumelanine. Dit zijn de nekband, de grote slagpennen en de basis van de staartpennen.

De verdeling van de pigmenten is in beide geslachten gelijk maar de verhouding tussen eu- en phaeomelanine is wel verschillend. De duivin heeft ten opzichte van de doffer meer phaeomelanine in haar bevedering. Dit uit zich door een bruiner uiterlijk, vooral op kop en borst. Of er verschil is in de hoeveelheid eumelanine is niet bekend. Over het algemeen zijn duivinnen dus iets bruiner dan doffers.

Bij (jonge) lachduiven is de pigmentverdeling in het jeugdkleed afwijkend ten opzichte van een volwassen vogel. Meest opmerkelijk is de bruine omzoming (phaeomelanine) aan de toppen van de grote slagpennen. Omdat dergelijke vogels normaal gesproken niet op de TT vertegenwoordigd zullen zijn, wordt hier verder niet op in gegaan.

Bovenstaande verhandeling over de pigmentverdeling bij de lachduif geldt voor de wildkleur. Bij de meeste kleurmutaties zal deze verdeling niet gewijzigd zijn, wel de pigmentverhouding.

Doffer en duivin:

De lachduif staat te boek als een vogel waarbij geen geslachtelijk onderscheid aanwezig is, zoals dat bijvoorbeeld bij de zebra-vink wel het geval is. Toch blijkt er wel degelijk onderscheid te zijn. Zoals al in de algemene kleurbeschrijving ter sprake is gekomen, is de hoeveelheid phaeomelanine in beide geslachten verschillend. De duivinnen hebben over het algemeen meer van deze pigmentvorm dan de doffer, wat zich uit in een bruiner uiterlijk. Dit gegeven heeft consequenties voor de beoordeling van de verschillende kleuren, vooral wanneer vier duiven als stam zijn ingezonden.

De duivinnen van de kleurslagen met een paarse kop en borst zullen in deze onderdelen ten opzichte van de doffer minder goed van kleur zijn.

In de pastelserie zijn het juist de duivinnen die beter van kleur zijn. De doffers in deze kleurserie zullen over het algemeen een te lichte kop en borstkleur vertonen.

Het verdient echter aanbeveling om alle duiven in de betreffende kleurseries te beoordelen naar de gegeven kleurbeschrijving, ongeacht het geslacht.

Keelvlek:

De keelvlek is een kenmerk, dat bij de Afrikaanse lachduif, de stamvorm van de tamme lachduif, duidelijk aanwezig is. Om die reden is deze vlek ook bij verschillende kleurslagen in de tamme lachduif waarneembaar. Ideaal zou het zijn indien de keel dezelfde kleurdiepte zou hebben als de kleur van de borst en er helemaal geen vlek te zien zou zijn. Dit is echter niet mogelijk zodat hier met de keuring ook terdege rekening mee gehouden dient te worden.

Omdat de keelvlek een raskenmerk is, is een heksenjacht op dit onderdeel niet gewenst. Alleen in het eindoordeel tussen twee gelijkwaardige vogels mag de keelvlek de doorslag geven. De onopvallendste vlek verdient dan de voorkeur.

Zijdevederig:

Als gevolg van deze mutatie zijn de haakjes aan de veerbaarden gereduceerd waardoor de veer zijn verband verliest. Dit effect is het duidelijkste waarneembaar aan de grotere veren zoals de staart- en vleugelpennen.

Het totale uiterlijk van een zijdevederige lachduif is donzig zonder de indruk te wekken dat de bevedering beschadigd is.

Zijdeveer lachduiven hebben de vliegkunst verloren en zijn om die reden door de NBvV niet gewaardeerd als showvogel. Het is dan ook een ongewenste ontwikkeling om deze dieren **toch** te exposeren en dit dient dan ook als zodanig op het keurbriefje te worden weergegeven. De betreffende vogel moet zowel gestraft worden in de rubriek conditie als bevedering en bij kleur en tekening.

Pigmentreducties ten gevolge van de mutaties.

De veranderingen van de pigmentsamenstelling in de bevedering als gevolg van kleurmutaties is gerelateerd aan de pigmentsamenstelling van de Wildkleur. De gegevens zijn **niet** gebaseerd op veeronderzoek maar uitsluitend op de interpretatie van kruisings- en geneticaonderzoek. Voor een uitgebreid overzicht wordt verwezen naar de nieuw uit te brengen mutatiestandaard voor prachtvinken, duiven en kwartels.

MUTATIE	PIGMENTVERANDERING IN BEVEDERING
Pastel	Afname in aantal en formaat (kwantitatieve reductie) van alle pigmentkorrels, zowel eu- als phaeomelanine.
Isabel	Onvolledige oxidatie van het eumelanine. Phaeomelanine onaangetast.
Phaeo	Totale afwezigheid van eumelanine. Phaeomelanine onaangetast.

Witkop	Afname in aantal en/of formaat van alle pigmentkorrels, zowel eu- als phaeomelanine. Geen zekerheid over kwantitatieve reductie.
Ivoor	Afname in aantal en/of formaat van alle pigmentkorrels, zowel eu- als phaeomelanine. Anders dan bij Witkop
Grijs	(Bijna) totale afwezigheid van phaeomelanine. Eumelanine onaangetast.
Kleurkop	Pigmenten vermoedelijk niet aangetast. Vorming van pigmenten is echter afhankelijk van de (omgeving)temperatuur
Crème-ino	Afname in aantal en formaat van alle pigmentkorrels, zowel eu- als phaeomelanine. Sterker dan bij Pastel.
Schimmel	Afzetting van pigment wordt per veer gedeeltelijk en willekeurig onderdrukt. Het effect heeft meer effect op de top van de veer. Het onderdrukken van phaeomelanine is sterker dan van eumelanine. De onderdrukking van pigment neemt toe met de tijd
Albino	Totale afwezigheid van eumelanine en phaeomelanine.
Bont	Totale afwezigheid van eumelanine en phaeomelanine in willekeurige veervelden. In de gekleurde delen valt een toename van phaeomelanine te bespeuren.

Vererving van de mutaties

De vererving van de verschillende kleurmutaties is gebaseerd op het karakter ten opzichte van de Wildkleur.

MUTATIE	VERERVING
Pastel ^{#1}	geslachtsgebonden, recessief
Isabel	autosomaal, recessief
Phaeo	autosomaal, gedeeltelijk dominant
Witkop ^{#2}	autosomaal, recessief
Ivoor ^{#2}	autosomaal, recessief
Grijs	autosomaal, recessief
Kleurkop ^{#3}	autosomaal, recessief
Crème-ino ^{#1}	geslachtsgebonden, recessief
Schimmel	Autosomaal dominant, zonder lethalfactor.
Albino ^{#3}	autosomaal, recessief
Bont	autosomaal, recessief
[#] factoren vormen een meervoudige allelenreeks.	

Op dit moment zijn er geen bewijzen dat er een koppeling tussen twee of meer van de genoemde factoren bestaat. Ook van een koppeling tussen zijdevederigheid en een bepaalde kleurmutatie is geen sprake.

FYSIEKE STANDAARD

Formaat:

De lengte, gemeten tussen snavelpunt en de punt van de staart is ± 28 cm.

Houding:

Wanneer de duif rustig op de bodem van de kooi staat, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 45° met het bodemoppervlak. De staart mag de bodem raken, maar mag niet ingedrukt worden. Op stok gezeten is de houding meer horizontaal omdat de duif dan meer voorover zit.

Kop:

De kop moet regelmatige rondingen tonen. Een iets afgeplatte schedel is geen fout, mits dit geen scherpe hoeken veroorzaakt op voor- en achterhoofd.

Ogen:

Het oog bevindt zich nagenoeg in het centrum van de kop. De kleur van het oog zal variëren naar gelang de betreffende mutatie. Om het oog bevindt zich een fijne onbevederde oogring die altijd grijswit van kleur is.

Snavel:

De snavel moet eerder lang dan kort zijn (circa 2 cm) en de snavellijn moet door het oog lopen. De bovensnavel is aan de punt iets gekromd en iets gepunt. De onder- en bovensnavel moeten goed sluiten. De kleur van de snavel zal variëren naar gelang de kleur van de mutatie.

Hals:

De nek is vrij kort. De nek- en halslijn moeten vloeiend verlopen in de rug- en borstlijn. De keeluitsnijding doorloopt een gladde gebogen lijn.

Lichaam:

Hoewel de lachduif een vrij slanke vogel is, moet de borst van voren gezien rond en breed zijn. Het lichaam moet eerder lang dan kort zijn en is tapvormig met in het verlengde daarvan de staart. De rug- en borstlijn moeten een vloeiend verloop hebben.

Vleugels:

De vleugels moeten strak tegen het lichaam worden gedragen. De slagpennen moeten op de rug afgedekt worden door de dekveren en zij mogen niet boven de rug uitsteken (sabelpennen). De slagpennen rusten boven de staart, iets over de stuit, zonder te kruisen.

Staart:

Eerder lang dan kort (circa 12 cm). De breedte komt ongeveer overeen met de breedte van één staartveer (circa 3 cm).

Poten:

Het loopbeen is kort en stevig en moet vrij van veren zijn. Drie tenen steken naar voren en één naar achteren. De tenen mogen geen verkrommingen tonen en op stok gezeten moeten alle tenen de stok omklemmen. Aan elke teen zit een korte iets gekromde nagel.

Bevedering:

De bevedering dient compleet te zijn en geen slijtage te vertonen. Een minimale slijtage aan de slagpennen en staartpennen is geen fout. Voor de lachduiven geldt dat het verenpak goed aangesloten en strak gedragen dient te worden.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. De duif moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. De eerste indruk van de lachduif is rustig maar met een waakzaam uiterlijk. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten.

TEKENINGPATROON

Het tekeningpatroon van de lachduif.

- De nekband: de nekband is gelegen op de grens van de nek en mantel. Deze nekband is bij de wildvorm zwart en is omgeven door een minimale witte zoom die aan de bovenzijde van de nekband smaller is dan aan de onderzijde.
- De staarttekening aan onderzijde van de staart: De basis van de staartpennen is aan de wildvorm onderzijde zwart, Deze staarttekening moet strak afgetekend zijn. Het zwart loopt tot halverwege staart en wordt in het midden overdekt door de onderstaartdekveren. De buitenvlag van de twee buitenste staartpennen bevat deze tekening niet

Naast dit tekeningpatroon het mutatiespecifieke tekeningpatroon van de phaeo gezoomde lachduif

- Mantel omzoming: De mantelomzoming bestaat uit een intens gekleurde veerzoom (die bij de phaeo wildkleur gezoomd diep roodbruin is) en een wit hart. Deze omzoming dient een regelmatig verloop te hebben
- Vleugeldekk omzoming: De vleugeldekkomzoming bestaat uit een intens gekleurde veerzoom (die bij de phaeo wildkleur gezoomd diep roodbruin is) en een wit hart. Deze omzoming dient een regelmatig verloop te hebben en is het sterkst op de grootste dekveren.
- Bovenzijde staartomzoming: De bovenzijde staartomzoming bestaat uit een intens gekleurde veerzoom (die bij de phaeo wildkleur gezoomd diep roodbruin is) en een wit hart. Deze omzoming dient een regelmatig verloop te hebben

Kleurslag	Wildkleur	Isabel wildkleur	Pastel wildkleur	Pastel Isabel	Grijs	Pastel Grijs
Kleur						
Voorhoofd en bovenschedel, in de nek begrensd door nekband	Grijs met sterke paarse gloed.	Helder grijs met sterke paarse gloed	Helder bleek kaneelbruin met minimale grauwe waas	Helder bleek kaneelbruin	Helder lichtgrijs	Helder lichtgrijs
Keel:	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Minimaal lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Minimaal lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur
Mantel rug en stuit: In de nek begrensd door nekband	Grijsbruin, met de nadruk op bruin	Helder donker roodbruin	Kaneelbruin	Geelbruin	Helder blauwgrijs	Helder bleekgrijs
Vleugeldekveren:	Grijsbruin, met de nadruk op bruin. De veerranden zijn meer bruin, Dit geeft een gehamerde indruk	Egaal helder donker roodbruin.	Kaneelbruin. De veerranden zijn warmer van kleur. Dit geeft een gehamerde indruk	Geelbruin. De veerranden zijn warmer van kleur. Dit geeft een gehamerde indruk	Helder blauwgrijs	Helder bleekgrijs
Kleine slagpennen:	Bruingrijs	Roodbruin met grijze waas	Bruingrijs	Crèmekleurig met geelbruine waas	Donkergrijs	Donkergrijs
Grote slagpennen:	Zwartgrijs met aan de top een licht omzoming	Bruingrijs met aan de top een lichte omzoming	Donker bruingrijs met aan de top een lichte omzoming	Crèmekleurig met aan de top een nauwelijks zichtbare lichtere zoom	Donkergrijs met aan de top een lichtere omzoming.	Donkergrijs met aan de top een lichtere omzoming.
Vleugelbochten:	Blauwgrijs	Helder blauwgrijs	Blauwgrijs	Helder lichtgrijs	Blauwgrijs iets lichter dan vleugeldekveren	Bleekgrijs iets lichter dan vleugeldekveren
Borst:	Helder grijs met paarse gloed	Helder grijs met sterke paarse gloed	Helder bleek kaneelbruin met minimale grauwe waas	Helder bleek kaneelbruin	Helder lichtgrijs	Helder lichtgrijs
Onderlijf:	Helder grijs met paarse gloed, die richting buik verdwijnt	Helder crèmegrijs met paarse gloed, die richting buik verdwijnt	Crème overgaand vanuit de borstkleur	Licht crème overgaand vanuit de borstkleur	Richting aars steeds minder intens lichtgrijs	Richting aars steeds minder intens lichtgrijs
Aarsbevedering:	Crèmekleurig tot wit	Crèmekleurig tot wit	Crèmekleurig tot wit	Crèmekleurig tot wit	Wit	Wit
Bovenzijde staart:	Grijsbruin, met de nadruk op bruin	Helder donker roodbruin met minimale grijze waas	Kaneelbruin	Geelbruin met minimale grijze waas	Helder blauwgrijs	Helder bleekgrijs
Onderzijde staart, met aan de basis de staarttekening.	Lichtgrijs	Zeer lichtgrijs	Lichtgrijs	Lichtgrijs	Zeer lichtgrijs	Zeer lichtgrijs
Snavel:	Zwartgrijs	Hoornkleurig	Zwartbruin	Hoornkleurig	Zwartgrijs	Hoornkleurig grijs
Neusdoppen:	Grijs	Vleeskleurig	Bruin	Vleeskleurig	Grijs	Hoornkleurig
Ogen:	Zwart	Zwartbruin	Zwart	Zwartbruin	Zwart	Zwart
Iris:	Donker rood	Rood	Rood tot oranje-rood	Oranje-rood	Donker rood	Oranje-rood
Poten:	Purperrood	Purperrood	Purperrood	Rood	Purperrood	Rood
Nagels	Donker hoornkleurig tot zwart.	Licht hoornkleurig	Donker hoornkleurig	Hoornkleurig	Donker hoornkleurig tot zwart	Hoornkleurig
Tekening.						
Nekband	Zwart met witte zoom	Zwartbruin, witte zoom	Zwarte met witte zoom	Donkerbruin, witte zoom	Zwart met witte zoom	Donker grijs
Onderstaarttekening:	Zwart	Zwartbruin	Zwart	Bruingrijs	Zwart	Nagenoeg Zwart

Keurtechnische aanwijzingen:

Wildkleur	De Wildkleur moet een duidelijke paarse kop en borst hebben en deze kleur dient zo ver mogelijk naar de buik door te lopen. De nekband moet egaal diepzwart zijn, omgeven door een smal wit randje. Een lichte omzoming in het zwart van het nekbandje is een tekeningfout. De Wildkleur is qua kleur gelijk aan de Afrikaanse lachduif, de stamvorm van de tamme lachduif. Deze kleur komt enigszins overeen met de kleur van de Turkse tortelduif en kruisingen zijn niet uitgesloten. De bovendelen van de Afrikaanse lachduif zijn grijsbruin, met de nadruk op bruin, terwijl de bovendelen van de Turkse tortelduif bruingrijs zijn, met de nadruk op grijs. De Wildkleur dient daarom grijsbruine bovendelen te hebben met een warme bruine waas om dit verschil duidelijk aan te geven. Verder zijn bij de Turkse tortel de anaalstreek en de onderstaartdekveren grijs en is de staarttekening ook in de buitenvlag aanwezig. Zie bijlage 1. Deze tekening loopt ongeveer 2 cm verder dan de tekening op de binnenvaan. Bij bastaarden is ook de buitenvaan gekleurd en is de anaalstreek donkerder. Door het onrustige karakter van de bastaarden zullen deze echter nauwelijks op de TT vertegenwoordigd zijn. Bovendien worden bastaarden van duiven niet gevraagd.
Isabel wildkleur	Een veel voorkomende fout is een bruine waas op kop en/of borst. De Isabel wildkleur moet een duidelijke paarse kop en borst hebben en deze kleur dient zo ver mogelijk naar de buik door te lopen. De bovendelen dienen zo egaal mogelijk gekleurd te zijn met een warme roodbruine gloed. De bovenzijde van de staart is vaak niet geheel donker roodbruin van kleur. Vooral langs de veerschacht kan deze grijs zijn. Dit mag niet zwaar bestraft worden maar een egaal donker roodbruin gekleurde bovenzijde van de staart verdient de voorkeur. Verder gelijk aan wildkleur.
Pastel wildkleur	Paste wildkleur is een van de eerste mutaties bij de lachduif, maar ondanks dat deze kleur al lang bestaat wordt een goede kleur slechts zelden gezien. Een veel voorkomende fout bij Pastel is een te lichte lichaamskleur, vooral bij de doffers. Dit laatste wordt meestal veroorzaakt door het inkweken van Ino-crème. Deze doffers zijn fokonzuiver en dit uit zich in de kleur. Dit moet bestraft worden bij kleur. Belangrijk bij Pastel wildkleur is dat de bovendelen een warme kaneelbruine kleur hebben met een minimale grijze waas. Verder gelijk aan de wildkleur.
Pastel Isabel	De Pastel isabel is een combinatie van de mutaties pastel en isabel. Dit betekent dat kenmerken van beide mutaties in de Pastel isabel terug te vinden zijn. De meest opvallende zijn het ontbreken van de paarse gloed op kop en borst (pastel) en het opleken van de totale bevedering (isabel). De bovendelen dienen een zo egaal mogelijke geelbruine kleur te hebben met een warme gloed. Een grijze waas is niet gewenst en geldt als kleurfout.
Grijs	Bij de grijsmutatie is het phaeomelanine uit de bevedering verdwenen waardoor een bevedering met enkel grijstinten overblijft. De bovendelen dienen zo egaal mogelijk helder blauwgrijs van kleur te zijn. Bij veel Grijs lachduiven is het bruin eumelanine in de vorm van een donkere zoom zichtbaar op de mantel en de vleugeldekveren. Wanneer deze pigmentatie minimaal is, dient dit met enige soepelheid beoordeeld te worden. Lachduiven met egaal blauwgrijze bovendelen genieten natuurlijk de voorkeur. Verder gelijk aan de wildkleur
Pastel grijs	De Pastel grijs is een combinatie van de mutaties grijs en pastel. Dit betekent dat kenmerken van beide mutaties in de Pastel grijs terug te vinden zijn. De meest opvallende zijn de bevedering met alleen grijstinten (Grijs) en het opleken van de totale bevedering (pastel). Belangrijk is dat de bovendelen zo egaal mogelijk bleekgrijs van kleur zijn. Als gevolg van de reductie van het eumelanine (pastelfactor) is op de bovendelen het bruin eumelanine vaak duidelijk zichtbaar (vermoedelijk dat het zwart/grijs eumelanine sterker wordt gereduceerd dan het bruine). Indien dit beperkt blijft tot een minimale crème -waas, zonder dat dit afbreuk doet aan het grijze uiterlijk, dan mag dit niet bestraft worden. Verder gelijk aan de wildkleur.

Kleurslag	Grijsnek Wildkleur	Phaeo wildkleur egaal	Phaeo wildkleur gezoomd	Pastel grijsnek	Pastel Phaeo egaal	Pastel Phaeo gezoomd
Kleur						
Voorhoofd en bovenschedel in de nek begrensd door nekband	Paars met sterke grijze waas.	Helder paars	Helder paars	Bleekbruin met minimale grijze waas	Helder bleekbruin	Helder bleekbruin
Keel:	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Iets lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Minimaal lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Minimaal lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur
Mantel rug en stuit: In de nek begrensd door de nekband	Diep roodbruin met grijze waas	Diep roodbruin zonder een spoor van wit	Grondkleur wit	Oranjebruin met minimale grijze waas	Helder oranjebruin zonder een spoor van wit	Grondkleur wit
Vleugeldekken:	Diep roodbruin met grijze waas	Egaal helder diep roodbruin	Grondkleur wit	Oranjebruin	Egaal helder oranjebruin	Grondkleur wit
Kleine slagpennen:	Blauwgrijs	Wit	Wit	Licht blauwgrijs	Wit	Wit
Grote slagpennen:	Blauwgrijs	Wit	Wit	Licht blauwgrijs	Wit	Wit
Vleugelbochten	Blauwgrijs	Helder roodbruin met minimale witte aanslag	Wit	Licht blauwgrijs	Helder oranjebruin met minimale witte aanslag	Wit
Borst:	Paars met een grijze waas	Helder paars	Helder paars	Bleekbruin met minimale grijze waas	Helder bleekbruin	Helder bleekbruin
Onderlijf:	Helder grijs met paarse gloed, die richting buik verdwijnt	Helder crème met paarse gloed, die richting buik verdwijnt	Helder crème met paarse gloed, die richting buik verdwijnt	Crème met bleekbruine waas, die richting buik verdwijnt	Helder crème met daarop de bleekbruine kleur, die richting buik verdwijnt	Helder crème met daarop de bleekbruine kleur, die richting buik verdwijnt
Aarsbevedering:	Crèmekleurig tot wit	Wit	Wit	Crèmekleurig tot wit	Wit	Wit
Bovenzijde staart:	Roodbruin met grijze waas	Helder roodbruin	Grondkleur wit	Oranjebruin met minimale grijze waas	Helder oranjebruin	Grondkleur wit
Onderzijde staart, met aan de basis de staarttekening.	Lichtgrijs	Wit	Wit	Licht grijs	Wit	Wit
Snavel:	Zwartgrijs	Donker hoornkleurig	Beigegrijs	Zwartbruin	Hoornkleurig tot donker hoornkleurig	Hoornkleurig tot donker hoornkleurig
Neusdoppen:	Grijs	Donker hoornkleurig	Donker hoornkleurig	Bruin	Vleeskleurig	Vleeskleurig
Ogen:	Zwart	Zwart	Zwart	Zwart	Zwart	Zwart
Iris:	Donker rood	Donker rood	Donker rood	Rood tot oranje-rood	Donker rood	Donker rood
Poten:	Purperrood	Purperrood	Purperrood	Purperrood	Rood	Rood
Nagels	Donker hoornkleurig tot zwart.	Donker hoornkleurig	Donker hoornkleurig	Donker hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig
Tekening.						
Nekband	Blauwgrijs met witte zoom	Wit	Wit	Licht blauwgrijze met witte zoom	Wit	Wit
Onderstaarttekening:	Minimaal Blauwgrijs	Ontbreekt	Ontbreekt	Minimaal licht blauwgrijs	Ontbreekt	Ontbreekt
Zomen mantel, rugdek, vleugeldekken en bovenzijde staart			Diep roodbruine zoom			Helder oranjebruin

Keurtechnische aanwijzingen:

Grijsnek wildkleur.	De Grijsnek wildkleur is een enkelfactorige Phaeo. De kleur is vrijwel gelijk aan de Wildkleur phaeo egaal, echter met een sterk blauwgrijze waas over de hele vogel. Door deze waas is de Wildkleur grijsnek minder helder van kleur dan de Wildkleur phaeo egaal. Door de onvolledige dominantie van de factor voor Phaeo is de invloed van deze factor in enkelfactorige vorm slechts beperkt. Hierdoor wordt de vorming van eumelanine in de bevedering niet volledig geremd met als gevolg dat dit (gereduceerde) pigment waarneembaar blijft, vooral in de vleugelpennen en nekband. Dit resulteert in een diep blauwgrijze kleur van deze onderdelen. Omdat de blauwgrijze nekband vaak wat gemêleerd van kleur is, dit is geen fout, is het onderscheid met de witte omzoming niet altijd even duidelijk. Een egaal gekleurde nekband verdient de voorkeur. Een veel voorkomende fout is dat de dieren te licht van kleur zijn. De nekband en vleugelpennen zijn dan zeer licht grijs en ook de rest van het lichaam is helderder (lichter) van kleur. Dit wordt veroorzaakt door de aanwezigheid van de isabelfactor. Deze lachduiven zijn eigenlijk Wildkleur isabel grijsnek en het onderscheid met de Wildkleur phaeo egaal is soms minimaal. Wildkleur isabel grijsnekken zijn niet gewenst en zij zijn, naast hun lichte kleur, te herkennen aan een (nagenoeg) blanke snavel. Alleen de lachduiven met een donkere snavel en diep blauwgrijze vleugelpennen en nekband dienen beoordeeld te worden.
Phaeo mutatie algemeen.	De snavelkleur bij de phaeo varianten in de wildkleur- en de pastelserie wordt zo donker mogelijk verlangd. In deze kleurslagen komen echter ook veelvuldig duiven met een blanke snavel voor als gevolg van de aanwezigheid van de isabelfactor. Deze duiven zijn eigenlijk phaeo-isabel maar omdat de isabelfactor alleen invloed heeft op het eumelanine is deze combinatie aan de bevedering niet waarneembaar. Alleen de snavelkleur verradt de aanwezigheid van deze extra factor. Dit is geen fout en dient daarom niet bestraft te worden. Wel moet de fokker hierop attent gemaakt worden. Bij twee gelijkwaardige dieren gaat de phaeo met een donkere snavel voor.
Phaeo wildkleur egaal.	De Phaeo wildkleur egaal is ontstaan uit de phaeo wildkleur gezoomd door selectie op een toegenomen hoeveelheid phaeomelanine. Hierdoor heeft de zoming een dergelijke omvang gekregen dat ook het veerhart gekleurd is. Belangrijk is dat de bovendelen egaal gekleurd zijn, zonder een spoor van wit. Een veel voorkomende fout bij de Wildkleur phaeo egaal is, dat op kop en/of borst een bruine waas aanwezig is. De Wildkleur phaeo egaal moet een zo helder mogelijk paarse kop- en borstkleur bezitten en deze kleur dient zo ver mogelijk naar de buik door te lopen. De kop- en borstkleur van de Phaeo egaal is helderder dan bij de wildkleur of de isabel wildkleur door het afwezig zijn van de grijze ondergrond (eumelanine). Vooral de bovenzijde van de staart laat vaak langs de schacht nog enig wit zien, evenals in de stuitbevedering. Verder moet rekening gehouden worden met het feit dat door de toename van het phaeomelanine deze kleurstof zich ook kan afzetten op veervelden waar zij ongewenst is zoals de nekband en de toppen van de slagpennen. Een duidelijke bruine omzoming rond de vleugelpennen duidt dus niet als vanzelfsprekend op een jonge vogel maar dient wel bestraft te worden. Verder gelijk aan de wildkleur.
Phaeo wildkleur gezoomd.	Een veel voorkomende fout is dat op de kop en/of borst een bruine waas waarneembaar is. De Phaeo moet een heldere paarse kleur op kop en borst bezitten en deze kleur dient zo ver mogelijk naar de buik door te lopen. De kop- en borstkleur van de Phaeo is helderder dan bij de wildkleur of de isabel door het afwezig zijn van de grijze ondergrond (eumelanine). De omzoming dient een zo gelijkmatig mogelijk verloop over de rug, vleugels, stuit en staart te hebben. Richting vleugelboog neemt de omzoming af. De stuitbevedering laat vaak een minimale omzoming zien en dit is gelegen in het feit dat er van naturen weinig phaeomelanine op die plaats aanwezig is. Enige soepelheid in de beoordeling is hier gewenst. Belangrijk is dat de bovenstaartdekveren wel een volledige omzoming laten zien. Bijlage 2 toont het ideaal tekeningspatroon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat duiven met een dergelijk ideaal patroon nauwelijks voorkomen. Er dient wel naar gestreefd te worden om dit te bereiken maar duiven met een minder ideaal tekeningspatroon dienen hier niet te zwaar voor gestraft te worden. Wanneer de vleugelpennen van een Phaeo een roodbruine omzoming laten zien, duidt dit op nog niet uitgeruide jeugdveren. Verder gelijk aan de wildkleur.
Pastel grijsnek	De Pastel grijsnek is een enkelfactorige Phaeo in combinatie met de mutatie Pastel. De kleur is vrijwel gelijk aan de Pastel phaeo egaal, echter met een lichte blauwgrijze waas over de hele vogel. Door deze waas is de Pastel grijsnek minder helder van kleur dan de Pastel phaeo egaal. Door de onvolledige dominantie van de factor voor Phaeo is de invloed van deze factor in enkelfactorige vorm slechts beperkt. Hierdoor wordt de vorming van eumelanine in de bevedering niet volledig geremd met als gevolg dat dit (gereduceerde) pigment waarneembaar blijft, vooral in de vleugelpennen en nekband. Dit resulteert in een licht blauwgrijze kleur van deze onderdelen. Omdat de licht blauwgrijze nekband vaak wat gemêleerd van kleur is, dit is geen fout, is het onderscheid met de witte omzoming niet altijd even duidelijk. Een egaal gekleurde nekband verdient de voorkeur. Een veel voorkomende fout is dat de dieren te licht van kleur zijn. De nekband en vleugelpennen zijn dan zeer licht grijs en ook de rest van het lichaam is helderder (lichter) van kleur. Dit wordt veroorzaakt door de aanwezigheid van de isabelfactor. Deze lachduiven zijn eigenlijk Pastel isabel grijsnek en het onderscheid met de Pastel phaeo egaal is soms minimaal. Pastel isabel grijsnekken zijn niet gewenst en zij zijn, naast hun lichte kleur, te herkennen aan een (nagenoeg) blanke snavel. Alleen de lachduiven met een donkere snavel en licht blauwgrijze vleugelpennen en nekband dienen beoordeeld te worden.
Pastel phaeo egaal	De Pastel phaeo egaal is ontstaan uit Pastel phaeo gezoomd door selectie op een toegenomen hoeveelheid phaeomelanine. Hierdoor heeft de zoming een dergelijke omvang gekregen dat ook het veerhart gekleurd is. Belangrijk is dat de bovendelen egaal gekleurd zijn zonder een spoor van wit. Een veel voorkomende fout bij de Pastel phaeo egaal is dat vooral aan de bovenzijde van de staart, langs de schacht, en in de stuitbevedering nog enig wit is te zien. Verder moet rekening gehouden worden met het feit dat door de toename van het phaeomelanine deze kleurstof zich ook kan afzetten op veervelden waar zij ongewenst is, zoals de nekband en de toppen van de slagpennen. Een duidelijke bruine omzoming rond de vleugelpennen duidt dus niet als vanzelfsprekend op een jonge vogel, maar dient wel bestraft te worden. Verder gelijk aan de wildvorm.

Pastel phaeo gezoomd	De Pastel phaeo gezoomd is een combinatie van de mutaties pastel en phaeo. Dit betekent dat kenmerken van beide mutaties in de Pastel phaeo gezoomd terug te vinden zijn. Enerzijds het ontbreken van de parse kop- en borstkleur (pastel) en anderzijds de totale afwezigheid van eumelanine (phaeo). De omzoming dient een zo gelijkmatig mogelijk verloop over de rug, vleugels, stuit en staart te hebben. Richting vleugelboog neemt de omzoming af. De stuitbevedering laat vaak een minimale omzoming zien en dit is gelegen in het feit dat er van naturen weinig phaeomelanine op die plaats aanwezig is. Enige soepelheid in de beoordeling is hier gewenst. Belangrijk is dat de bovenstaartdekveren wel een volledige omzoming laten zien. Voor de ideale omzoming, zie afb. 2 blz. 12. Wanneer de vleugelpennen van een Pastel phaeo gezoomd een oranjebruine omzoming laten zien, duidt dit op nog niet uitgeruide jeugdveren. Verder gelijk aan de wildkleur
-----------------------------	---

Kleurslag	Witkop wildkleur	Witkop isabel	Witkop phaeo egaal	Witkop phaeo gezoomd	Kleurkop wildkleur	Kleurkop grijs
Kleur						
Voorhoofd en bovenschedel in de nek begrensd door nekband	Wit	Wit	Wit	Wit	Helder grijs met paarse waas	Helder lichtgrijs
Keel:	Wit	Wit	Wit	Wit	Minimaal lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur	Minimaal lichter dan het voorhoofd, gaat over in de kop- en borstkleur
Mantel rug en stuit: In de nek begrensd door reband	Bleek grijsbruin, met de nadruk op bruin	Bleek geelbruin	Bleek oranjebruin zonder spoor van wit	Grondkleur wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Vleugeldekveren:	Bleek grijsbruin, met nadruk op bruin. Veerranden meer bruin. Dit geeft de gehamerde indruk.	Bleek geelbruin De veerranden zijn iets warmer van kleur. Dit geeft een gehamerde indruk	Bleek oranjebruin	Grondkleur wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Kleine slagpennen:	Bleek bruingrijs	Bleek geelbruin met grijze waas	Wit	Wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Grote slagpennen:	Grijs met aan de top een lichte omzoming	Lichtgrijs met bruine waas en aan de top een lichte omzoming	Wit	Wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Vleugelbochten	Bleek blauwgrijs	Helder lichtgrijs	Bleek oranjebruin met minimale witte aanslag	Wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Borst:	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Onderlijf:	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit
Aarsbevedering:	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit
Bovenzijde staart:	Bleek grijsbruin met de nadruk op bruin	Bleek geelbruin met minimale grijze waas	Bleek oranjebruin	Grondkleur wit	Wit met minimale crème waas	Wit met minimale grijze waas
Onderzijde staart, met aan de basis de staarttekening.	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit	Wit
Snavel:	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Donker hoornkleurig tot zwartgrijs	Hoornkleurig grijs
Neusdoppen:	Vleeskleurig	Vleeskleurig	Vleeskleurig	Vleeskleurig	Vlees tot hoornkleurig	Vlees tot hoornkleurig
Ogen:	Donkerrood	Donkerrood	Donkerrood	Donkerrood	Zwart	Zwart
Iris:	Rozerood	Rozerood	Rozerood	Rozerood	Oranjegeel	Oranjegeel
Poten:	Rood	Rood	Rood	Rood	Purperrood	Rood
Nagels	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig tot zwart	Hoornkleurig
Tekening.						
Nekband	Donker grijs met witte zoom	Bruin grijs met witte omzoming	Wit, te herkennen door veerstructuur	Wit, te herkennen door veerstructuur	Bruingrijs met witte zoom	Lichtgrijs met witte zoom
Onderstaarttekening:	Grijs	Bruingrijs	Ontbreekt	Ontbreekt	Minimaal crèmekleurig	Minimale grijze waas
Zomen mantel, rugdek, vleugeldekveren en bovenzijde staart				Bleek oranje bruine zoom		Helder oranjebruin

Keurtechnische aanwijzingen:

Witkop algemeen	De benaming witkop kan, bij de beoordeling van duiven in deze kleurserie, een verkeerde verwachting scheppen ten aanzien van de kleur. Ondanks dat de benaming anders doet vermoeden is de kop- en borstbevedering slechts zeer sterk opgebleekt en niet echt wit. Dit uit zich het sterkst bij de basismutatie Witkop omdat hierbij de minste pigmentreductie heeft plaatsgevonden. De isabel- en phaeovariant laten beiden een wittere bevedering zien als gevolg van een verdere eumelanine reductie. Toch zijn ook bij deze kleuren de koppen niet geheel wit omdat het phaeomelanine zich hier nog laat gelden. Ook hierbij geldt dat vooral de duivinnen de meeste kleur op kop en borst tonen. Bij de beoordeling van deze kleurslagen dient dus rekening gehouden te worden met het feit dat witkoppen eigenlijk bleekkoppen zijn is. De meest witte kop- en borstbevedering verdient de voorkeur, echter zonder dat de overige bevedering teveel aan kleurdiepte verliest.
Witkop wildkleur	Bij de witkopmutatie is naast de kop en borst ook de rest van de bevedering opgebleekt. De kop en borstkleur dienen zo wit mogelijk verlangd te worden. Vooral op de bovenschedel is vaak een grijze aanslag waarneembaar. Dit dient met enige soepelheid beoordeeld te worden met de kanttekening dat deze aanslag minimaal moet zijn en zich alleen op de bovenschedel bevindt. De kleur van de bovendelen van de Witkop wildkleur is bleker dan bij de Pastel wildkleur lachduif en heeft een meer uitgesproken grijze waas. Door de witkopfactor kunnen de bovendelen niet te diep van kleur verlangd worden. De bovendelen dienen wel egaal en helder van kleur te zijn. Verder gelijk aan de wildvorm.
Witkop isabel	De Witkop isabel is een combinatie van de mutaties witkop en isabel. Dit betekent dat kenmerken van beide mutaties in de Witkop isabel terug te vinden zijn. De meest opvallende zijn de witte kop en borstkleur (witkop) en het sterke opleken van de overige bevedering (witkop en isabel). De kop- en borstkleur dienen helder wit te zijn zonder een spoor van grijze aanslag. De bovendelen dienen een zo egaal mogelijke bleek geelbruine kleur te hebben. Door de witkopfactor kunnen de bovendelen niet te diep van kleur verlangd worden. De diepst gekleurde Witkop isabel geniet de voorkeur. Een grijze waas is niet gewenst en is een kleurfout. Verder gelijk aan de wildvorm.
Witkop phaeo egaal	De Witkop phaeo egaal is ontstaan uit Witkop phaeo gezoomd door selectie op een toegenomen hoeveelheid phaeomelanine. Hierdoor heeft de omzoming een dergelijke omvang gekregen dat ook het veerhart gekleurd is. De Witkop phaeo egaal dient een helder witte kop en borst te hebben zonder een spoor van kleur. Door de witkopfactor kunnen de bovendelen niet te diep van kleur verlangd worden maar de diepst gekleurde Witkop phaeo egaal geniet de voorkeur. Belangrijk is dat de bovendelen egaal gekleurd zijn, zonder een spoor van wit. Een veel voorkomende fout bij de Witkop phaeo egaal is, dat vooral aan de bovenzijde van de staart, langs de schacht, en in de stuitbevedering nog enig wit is te zien. Verder moet rekening gehouden worden met het feit dat door de toename van het phaeomelanine deze kleurstof zich ook kan afzetten op veervelden waar zij ongewenst is, zoals de nekband en de toppen van de slagpennen. Een duidelijke bleek oranjebruine omzoming rond de vleugelpennen duidt dus niet als vanzelfsprekend op een jonge vogel, maar dient wel bestraft te worden. Verder gelijk aan de wildkleur.
Witkop phaeo gezoomd	De Witkop phaeo gezoomd is een combinatie van de mutaties witkop en phaeo. Dit betekent dat kenmerken van beide mutaties in de Witkop phaeo gezoomd terug te vinden zijn. Enerzijds de witte kop en borst samen met het opleken van de overige bevedering (witkop) en anderzijds de totale afwezigheid van eumelanine (phaeo). De Witkop phaeo dient een helder witte kop en borst te hebben zonder een spoor van kleur. Door de witkopfactor kunnen de bovendelen niet te diep van kleur verlangd worden, maar de diepst gekleurde Witkop phaeo geniet de voorkeur. De omzoming dient een zo gelijkmatig mogelijk verloop over de rug, vleugels, stuit en staart te hebben. Richting vleugelboog neemt de omzoming af. De stuitbevedering laat vaak een minimale omzoming zien en dit is gelegen in het feit dat er van naturen weinig phaeomelanine op die plaats aanwezig is. Enige soepelheid in de beoordeling is hier gewenst. Belangrijk is dat de bovenstaartdekveren wel een volledige omzoming laten zien. Voor de ideale omzoming zie bijlage 2. Wanneer de vleugelpennen van een Witkop phaeo een bleek oranjebruine omzoming laten zien, duidt dit op nog niet uitgeruide jeugdveren. Verder gelijk aan de wildvorm.
Kleurkop wildkleur	De vorming van pigment bij Kleurkop wildkleur is afhankelijk van de (omgeving)temperatuur. Bij een lage temperatuur wordt meer pigment in de veren gevormd dan bij een hoge temperatuur. Dit betekent dat een sterk wisselende temperatuur tijdens de rui van invloed is op de pigmentatie. Belangrijk bij de Kleurkop is dat de kop en nekband zo egaal mogelijk gekleurd zijn. Verder dient de overige bevedering, met uitzondering dus van de kop en nekband, zo wit mogelijk verlangd te worden. Een helder witte kleur is niet mogelijk omdat het hier in principe om een volgepigmenteerde vogel gaat. Vooral op de vleugelbochten en de stuit komen vaak gekleurde veren voor. Wanneer het slechts om enkele lichtgekleurde veren gaat dient dit soepel beoordeeld te worden. De vogels met de diepst doorgekleurde kop en nekband zullen ook op de rest van het lichaam meer kleur vertonen waarbij zelfs de staarttekening goed zichtbaar is. Bij de beoordeling van Kleurkop dient de gulden middenweg tussen gepigmenteerde en ongepigmenteerde delen bewandeld te worden. Verder gelijk aan de wildkleur.
Kleurkop grijs	De vorming van pigment bij Kleurkop grijs is afhankelijk van de (omgeving)temperatuur. Bij een lage temperatuur wordt meer pigment in de veren gevormd dan bij een hoge temperatuur. Dit betekent dat een sterk wisselende temperatuur tijdens de rui van invloed is op de pigmentatie. Belangrijk bij de Kleurkop is dat de kop en nekband zo egaal mogelijk gekleurd zijn. Verder dient de overige bevedering, met uitzondering dus van de kop en nekband, zo wit mogelijk verlangd te worden. Een helder witte kleur is niet mogelijk omdat het hier in principe om een volgepigmenteerde vogel gaat. Vooral op de vleugelbochten en de stuit komen vaak gekleurde veren voor. Wanneer het slechts om enkele lichtgekleurde veren gaat dient dit soepel beoordeeld te worden. De vogels met de diepst doorgekleurde kop en nekband zullen ook op de rest van het lichaam meer kleur vertonen waarbij zelfs de staarttekening goed zichtbaar is. Bij de beoordeling van Kleurkop dient de gulden middenweg tussen gepigmenteerde en ongepigmenteerde delen bewandeld te worden. Verder gelijk aan de wildkleur.

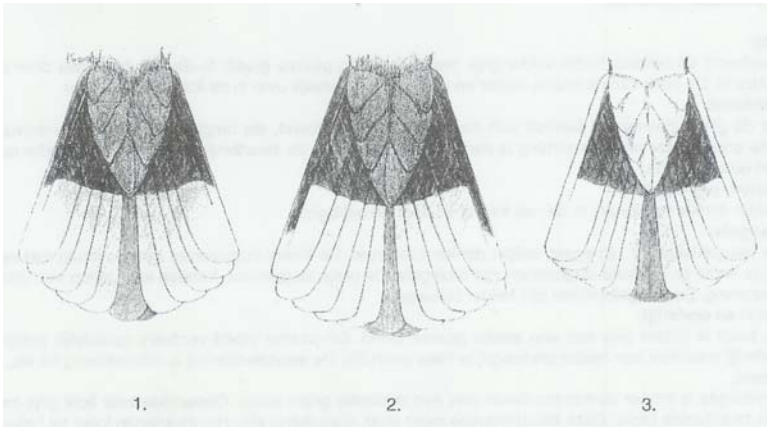
Kleurslag	Ivoor	Ino-crème	Ino phaeo egaal	Ino phaeo gezoomd	Albino	Wit
Kleur	Gekeurd in schaal I	Gekeurd in schaal I	Gekeurd in schaal I	Gekeurd in schaal I	Gekeurd in schaal II	Gekeurd in schaal II
Voorhoofd en bovenschedel in de nek begrensd door de nekband	Wit	Licht crèmekleurig	Licht crèmekleurig	Licht crèmekleurig	Helder wit	Helder wit
Keel:	Wit	Nauwelijks lichtere keelvlak gaat over in kop en borstkleur	Nauwelijks lichtere keelvlak gaat over in kop en borstkleur	Nauwelijks lichtere keelvlak gaat over in kop en borstkleur	Helder wit	Helder wit
Mantel rug en stuit: In de nek begrensd door de nekband	Roomkleurig met minimale grauwe waas	Warm crèmekleurig	Warm crèmekleurig zonder een spoor van wit	Grondkleur wit	Helder wit	Helder wit
Vleugeldekken:	Egaal roomkleurig met minimale grauwe waas	Crèmekleurig	Egaal crèmekleurig	Grondkleur wit	Helder wit	Helder wit
Kleine slagpennen:	Roomkleurig met grijze waas	Nagenoeg wit	Wit	Wit	Helder wit	Helder wit
Grote slagpennen:	Roomkleurig met grijze waas en aan de top een lichte zoom	Nagenoeg wit	Wit	Wit	Helder wit	Helder wit
Vleugelbochten	Grauwwit	Nagenoeg wit	Crèmekleurig met minimale witte aanslag	Wit	Helder wit	Helder wit
Borst:	Wit	Licht crèmekleurig	Licht crèmekleurig	Licht crèmekleurig	Helder wit	Helder wit
Onderlijf:	Wit	Licht crèmekleurig richting aars wit	Licht crèmekleurig richting aars wit	Licht crèmekleurig richting aars wit	Helder wit	Helder wit
Aarsbevedering:	Wit	Wit	Wit	Wit	Helder wit	Helder wit
Bovenzijde staart:	Roomkleurig met minimale grauwe waas	Crèmekleurig	Warm crèmekleurig	Grondkleur wit	Helder wit	Helder wit
Onderzijde staart, met aan de basis de staarttekening.	Wit	Wit	Wit	Wit	Helder wit	Helder wit
Snavel:	Hoornkleurig	Hoornkleurig	Hoornkleurig		Hoornkleurig	Hoornkleurig
Neusdoppen:	Vleeskleurig	Vleeskleurig	Vleeskleurig		Vleeskleurig	Vleeskleurig
Ogen:	Donkerrood	Donkerrood	Donkerrood		Helder rood	Zwart
Iris:	Rozerood	Oranjerood	Oranje rood	Oranje rood	Rozerood	Donkerbruin
Poten:	Rood	Rood	Rood		Rood	Rood
Nagels	Hoornkleurig	Blank hoornkleurig	Hoornkleurig		Hoornkleurig	Hoornkleurig
Tekening.						
Nekband	Donker zwartbruin wit omzoomd	Bruin crèmekleurig, wit omzoomd	Wit	Wit	Helder wit te onderscheiden door veerstructuur	Helder wit te onderscheiden door veerstructuur
Onderstaarttekening:	Donker zwartbruin	Bruin crèmekleurig	Ontbreekt	Ontbreekt	Ontbreekt	Ontbreekt
Zomen mantel, rugdek, vleugeldekken en bovenzijde staart				Crèmekleurige zoom		

Keurtechnische aanwijzingen:

Ivoor	Bij de ivoormutatie is een vergelijkbaar effect van opleken opgetreden als bij de witkopmutatie. Beide mutaties zijn dan ook op hetzelfde gen gelegen. Ten opzichte van de Witkop is bij de Ivoor het phaeomelanine echter sterker opgebleekt, terwijl het eumelanine minder is aangetast. Dit laatste uit zich dan ook in een donkerdere nekband en staarttekening bij de Ivoor. Belangrijk bij de ivoor is dat de nekband en de staarttekening zo donker mogelijk moeten zijn. Deze onderdelen kunnen echter nooit zwart worden verlangd. Verder verdient de meest egale roomkleur op de bovendelen de voorkeur. Verder gelijk aan de wildvorm.
Ino-crème	Ino-crème is samen met Pastel wildkleur de oudste mutatie bij de lachduif. Beide mutaties liggen op hetzelfde gen en zijn gebaseerd op een reductie van dezelfde pigmenten. Alleen bij Ino-crème is de reductie sterker dan bij Pastel wildkleur. Gelet moet worden dat de bovendelen warm crèmekleurig zijn, vaak zijn de Ino-crème te licht van kleur. Een Ino-crème moet een duidelijke nekband hebben en ook de staarttekening moet duidelijk aanwezig zijn. De kleur van deze beide onderdelen laat zich het best omschrijven als de kleur van "koffie met veel melk". Ino-crème met onvoldoende nekband of staarttekening dient absoluut niet als Albino gekeurd te worden, daar het hier een andere mutatie betreft. Een Ino-crème, die te licht van kleur is dient bestraft te worden op kleur. Verder gelijk aan de wildkleur. De Ino-crème wordt in schaal 1 gekeurd.
Ino phaeo egaal	De ino phaeo egaal is ontstaan uit Ino phaeo gezoomd door selectie op een toegenomen hoeveelheid phaeomelanine. Hierdoor heeft de zoming een dergelijke omvang gekregen, dat ook het veerhart gekleurd is. Belangrijk is, dat de bovendelen egaal gekleurd zijn, zonder een spoor van wit. Een veelvoorkomende fout bij de ino phaeo egaal is, dat vooral aan de bovenzijde van de staart, langs de schacht en in de stuitbevedering nog enig wit is te zien. Verder moet rekening gehouden worden met het feit, dat door de toename van het phaeomelanine deze kleurstof zich ook kan afzetten op veervelden, waar zij ongewenst is, zoals de nekband en de toppen van de slagpennen. Een duidelijke crèmekleurige omzoming rond de vleugelpennen duidt dus niet als vanzelfsprekend op een jonge vogel, maar dient wel bestraft te worden. Door de sterke reductie van het phaeomelanine als gevolg van de mutatie ino is het contrast in deze vogels minder dan bij de witkop phaeo egaal. Toch dienen de gekleurde delen zich duidelijk te onderscheiden van de witte. Verder gelijk aan de wildkleur. De ino phaeo egaal wordt in schaal 1 gekeurd.
Ino phaeo gezoomd	De ino phaeo gezoomd is een combinatie van de mutaties ino en phaeo. Dit betekent, dat kenmerken van beide mutaties in de ino phaeo gezoomd terug te vinden zijn. Enerzijds het sterke opleken van de totale bevedering (ino) en anderzijds de totale afwezigheid van eumelanine (phaeo) De zoming dient een zo gelijkmatig mogelijk verloop over de rug, vleugels, stuit en staart te hebben. Richting vleugelboog neemt de zoming af. De stuitbevedering laat vaak een minimale omzoming zien en dit is gelegen in het feit, dat er van naturen weinig phaeomelanine op die plaats aanwezig is. Enige soepelheid in de beoordeling is hier gewenst. Belangrijk is, dat de bovenstaartdekveren wel een volledige omzoming laten zien. Wanneer de vleugelpennen van een ino phaeo gezoomd een crèmekleurige omzoming laten zien, duidt dit op niet uitgeruide jeugdveren. Door de sterke reductie van het phaeomelanine als gevolg van de mutatie ino is het contrast in deze vogels minder dan bij de witkop phaeo gezoomd. Toch dienen de gekleurde delen zich duidelijk te onderscheiden van de witte. Verder gelijk aan de wildkleur. De ino phaeo gezoomd wordt in schaal 1 gekeurd.
Albino	Albino lachduiven moeten helder wit zijn. Enige vorm van pigmentatie komt bij de Albino nooit voor. Wanneer er sprake is van een duidelijke waas, is dit een bewijs dat het hier niet om een Albino handelt maar om een Ino-crème. De vogel dient dan ook als zodanig gekeurd te worden, waarbij hij gestraft zal worden op onvoldoende kleur. Enige kleur als gevolg van onreinheid, wat vooral tot uiting komt in een wat gelige kleur aan de staart en de vleugelpennen, moet bestraft worden bij bevedering, een vuile aarsbevedering en of vuile neusdoppen bij conditie. De albino wordt in schaal 2 gekeurd.
Wit	De Witte lachduif is door selectie ontstaan uit Bont. Witte lachduiven moeten smetteloos wit zijn zonder een spoor van pigmentatie. Gekleurde veren zijn een ernstige fout en dienen bestraft te worden bij kleur. Een crèmeachtige waas komt nooit voor en indien deze wel aanwezig is duidt dit op een andere kleur dan Wit. Enige kleur als gevolg van onreinheid, wat vooral tot uiting komt in een wat gelige kleur aan de staart en de vleugelpennen, moet bestraft worden bij bevedering. Een vuile aarsbevedering en of neusdoppen wordt gestraft bij conditie. Een veel voorkomende fout bij Wit is een verkeerde snavelkleur. De Witte lachduif is (genetisch) een bonte vogel waardoor de snavel vaak enige kleur behoudt. Een duidelijke donkere vlek is een fout maar een lichte aanslag mag niet bestraft worden. De fokker dient hier echter wel op gewezen te worden. De witte lachduif wordt gekeurd in schaal 2.

Bont	<p>Aan het bontpatroon worden de volgende eisen gesteld:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 40 - 60% bont; - Het bontpatroon dient symmetrisch te zijn; - Het bontpatroon dient niet teveel aaneengesloten veervelden te beslaan (zie afb. 3.1); - Voorkeur geniet een voor 50% onderbroken nekband (in het midden); - De snavel is hoornkleurig met, indien van toepassing (afhankelijk van de kleur), een donkere punt; - De nagels moeten éénkleurig zijn. - De ogen zijn altijd donker van kleur, afhankelijk van de veerleur zijn de ogen bijna zwart (b.v. wildkleur) tot zeer donker rood. Om welke oogkleur het ook handelt, vereist is dat iris en pupil een vrijwel gelijke kleur moeten hebben.
Keurtechnische aanwijzingen	<p>Opgemerkt dient te worden dat de bontfactor een verrijking van het phaeomelanine teweeg brengt. Hierdoor zullen de gekleurde delen van een bonte vogel iets warmer en dieper van kleur zijn dan van een niet-bonte vogel van gelijke kleur. Ook op de delen waar van naturen niet of nauwelijks phaeomelanine aanwezig is (vleugelbochten, staarttekening, slagpennen, nekband) zal bij een vogel met de bontfactor dit pigment in meer of mindere mate tot uiting komen. Dit dient dus niet als fout aangemerkt te worden.</p> <p>Sporadisch komen al getekende lachduiven voor met een vast tekeningpatroon. Bij deze vogels zijn de nek, mantel, vleugels en staart gekleurd. De kop is wit evenals de borst, buik en onderstaartdekveren. Op de vleugels bevinden zich altijd een paar witte dekveertjes, de zogenaamde vleugelrozet.</p> <p>Volledigheidshalve wordt opgemerkt, dat de bonte lachduiven alleen gevraagd worden in de wildkleur en in die mutaties, waarbij <u>geen</u> sprake is van een kwantitatieve melanine reductie.</p>
Schimmel	<p>De schimmel mutatie bij de lachduif is nog volop in ontwikkeling. Vooralsnog wordt de mutatie vaak in combinatie met de eumelanine reducerende mutaties aangetroffen. In dit geval dient de grondkleur zo helder mogelijk wit te zijn. Het deel van de veren dat pigment bevat dient zo helder mogelijk bruin van kleur te zijn.</p> <p>De schimmel factor dient zo regelmatig mogelijk over (vooral het bovenlichaam) verdeeld te zijn, terwijl de schimmel niet volledig dient te werken. Het beeld wat ontstaat, is dat van lichte veertoppen met een gekleurde veerbasis.</p> <p>De kleurslagen zonder de combinatie met eumelanine reducerende mutaties zijn natuurlijk ook mogelijk. De ondergrond zal dan in het algemeen een grijze tint tonen.</p>
Keurtechnische aanwijzingen	<p>De omschrijving van de schimmelmutatie bij de lachduif dient gezien te worden als een eerste aanwijzing en vormt nog geen standaard. In de loop van de jaren zal deze omschrijving zeker verder evolueren en het karakter van een standaard krijgen. De vererving van de schimmel mutatie is dominant en autosomaal, terwijl een lethaalfactor niet aanwezig is. Voor een goed schimmel uiterlijk is de enkelfactorige schimmel het meest geschikt. De combinatie met phaeo gezoomd is minder aantrekkelijk omdat hier het schimmel effect en de zoom tekening elkaar beïnvloeden.</p>
Kuif	<p>De kuifvorming bij lachduif is geen veerafwijking zoals de zijdeveer maar een verandering van de veerzakjes in de huid. Bij de lachduif komt de zogenaamde schelpkap voor. De schelpkap wordt gevormd door een rand van rechtopstaande veren over de hele breedte van het achterhoofd. Deze rand wordt naar de nek toe smaller en loopt in het midden in een afgeronde punt uit. De kap is hierdoor enigszins driehoekig en heeft daardoor de vorm van een schelp.</p>
Keurtechnische aanwijzingen	<p>De omschrijving van de kuifmutatie bij de lachduif dient gezien te worden als een eerste aanwijzing en vormt nog geen standaard. In de loop van de jaren zal deze omschrijving zeker verder evolueren en het karakter van een standaard krijgen. De vererving van de schelpkap kuif is recessief en autosomaal. De schelpkap kuif kan voorkomen in alle kleurslagen en kan voorlopig beoordeeld worden in de rubriek model.</p>

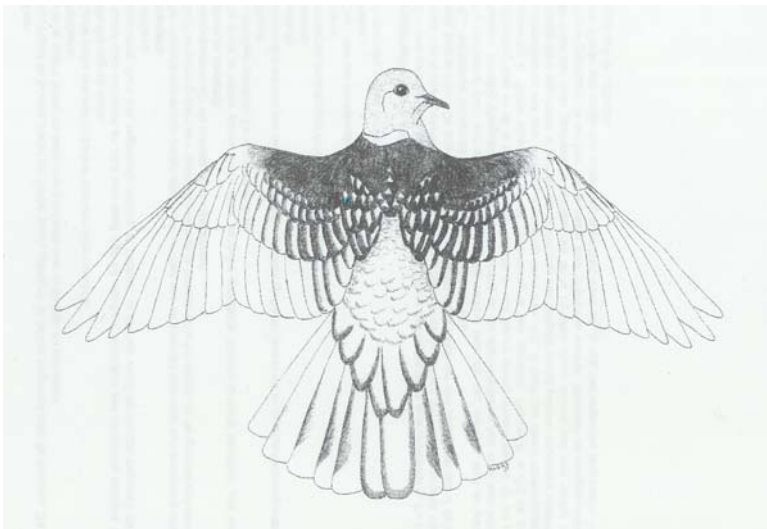
Bijlage 1:

Onderstaarttekening van:

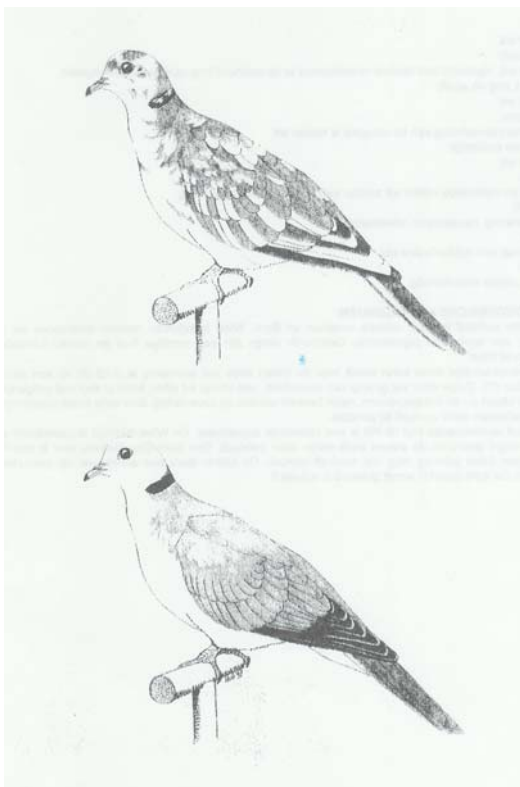
- 1) Lachduif.
- 2) Turkse tortel.
- 3) Bastardaard lachduif x Turkse tortel.

Bijlage 2:

Idealbeeld van een Phaeo gezoomd.

Bijlage 3:

Boven ideaalbeeld bont.
Onder ideaalbeeld getekend bont